

Breu manual de bones pràctiques de l'independentista

En totes les causes, per justes que siguin, pot haver-hi comportaments inadequats i actituds excessives que acaben generant el contrari d'allò que es proposen. En la causa de la independència de Catalunya, també, encara que puguin ser de bona fe. Aquest breu manual de bones pràctiques té una sola ambició: ser una base de reflexió pràctica per a aquells que treballen per eixamplar la base social de l'independentisme.

Refusem les desqualificacions

Cada independentista té el dret de tenir una visió diferent del procés cap a la independència i de la natura del nou estat. Independentistes de tota la vida i convençuts de poc han de conviure amb el màxim d'harmonia, sense que els desacords tàctics desviïn l'atenció de l'objectiu comú, que ha de ser prioritari. A més, aviat apareixeran persones mogudes únicament pel seu interès personal. Això és inevitable i no ha de preocupar-nos excessivament: totes les causes guanyadores coneixen aquest fenomen. El fet important és de no perjudicar el procés amb desqualificacions entre uns i altres partidaris del sí. El dia de la consulta o de les eleccions plebiscitàries, cada vot tindrà el mateix valor i és essencial que ningú, sota cap pretext, no s'hagi sentit bandejat per independentistes.

No propaguem rumors ni falses notícies

Cada vegada més, les xarxes socials i alguns mitjans de comunicació faran circular rumors, calúmnies i falses notícies destinades a perjudicar el moviment independentista. Les personalitats, les institucions i les entitats més destacades d'aquest procés seran —i ja són— les primeres víctimes d'aquestes operacions d'intoxicació.

És molt aconsellable, doncs, no creure a priori cap d'aquestes preteses informacions mentre no siguin formalment provades. I és encara més vital no fer-les circular, per tal que no ens convertim en agents dels adversaris de la independència.

Defugim els insults

Ferir el nostre adversari amb insults no l'afebleix sinó ben al contrari, li permet de treure forces del ressentiment. A més, en una societat civilitzada, l'insult i l'agressió acaben regirant-se contra els seus autors. Per tot això l'independentisme ha de defugir aquestes actituds. Que hi hagi insults o acusacions indignes (com ara equiparar els independentistes amb els nazis) de part de certs unionistes mostra la seva falta d'arguments i el seu baix nivell intel·lectual i moral, però no és en cap cas un motiu per a replicar de la mateixa manera.

Malgrat que totes les enquestes d'opinió mostrin que la independència és l'opció majoritària a Catalunya, no hi ha res guanyat. Sentir com tenim aquesta victòria a l'abast de la mà no ens ha de fer baixar la guàrdia i, sobretot, no ens ha d'empènyer a actituds de menyspreu o de burla dels qui no comparteixen aquest ideari. No hem de caure en el parany d'una suposada superioritat, intel·lectual o moral, de l'independentisme, superioritat que ens podria fer detestables als ulls dels indecisos. A més, fer palès un triomf abans d'hora pot induir unionistes a un reflex d'orgull que els doni més forces. Finalment, el triomfalisme ens pot afeblir i fer-nos oblidar, ni que sigui per un moment, que la feina encara no s'ha acabat.

Evitem el parany del triomfalisme

Respectem totes les altres llengües

Si avui, a Catalunya, es parlen diàriament unes dues-centes cinquanta llengües, vol dir que persones de tot el món han de sentir-se identificades amb el projecte de creació d'un estat català. Votin o no, aquestes persones són aquí i excloure-les seria afeblir greument el moviment independentista. Entre les llengües que parlen, a més del català, la més utilitzada és evidentment el castellà. Benvinguts siguin els castellanoparlants que entenguin que la Catalunya independent serà bona per a ells també, i celebrem que alguns ho exposin públicament en castellà. Evidentment, un estat català tindrà la missió històrica de prioritzar la consolidació del català a tot el país però, ara i sempre, tothom ha de ser acollit en peu d'igualtat, i cada llengua ha de ser respectada.

Utilitzem el poder del somriure

Una causa guanya partidaris també per la simpatia personal que generen aquells qui la defensen. Al carrer, a la feina, al mercat o en reunions familiars, és important que l'independentisme sigui entès com una causa justa i necessària però també pacífica, democràtica, inclusiva i profundament amable. Un somriure pot fer tant com molts arguments, uns ulls que brillen poden convèncer més bé que un reguitzell de xifres. Emocionar, il·lusionar i seduir també són tasques importants, que no han de ser difícils d'acomplir per aquells que ja se senten emocionats, il·lusionats i seduïts per la idea de la llibertat de Catalunya.

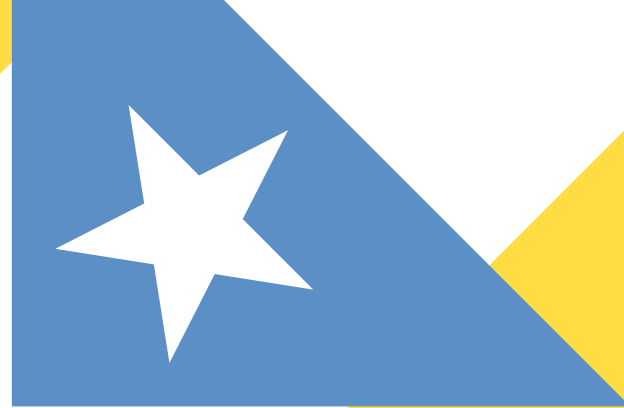

Escoltem els arguments contraris

Els unionistes no ens convenceran? És clar que no, però cal saber escoltar-los, per respecte democràtic, i perquè en veure's escoltats se sentiran respectats i alguns tindran més ganes d'escoltar-nos.

I, encara que tampoc no els convencem, haurem eixamplat la zona de contacte de les nostres idees.

Repliquem amb respecte i determinació

Encara que no fem canviar d'opinió els unionistes convençuts, cal replicar-los sempre, i fer-ho amb respecte i paciència, però també amb determinació. Amb el respecte i la paciència desarmarem l'agressivitat d'alguns (o si més no la farem baixar de to) i amb la determinació sense falles mostrarem allò que és evident: que l'independentisme és, avui, l'opció més sòlida de totes.

Els estudis demostren que una franja de l'electorat vota, al final, per l'opció que pensa que guanyarà, simplement per poder afegir-se al camp vencedor. I, més enllà d'aquesta franja, una gran quantitat de ciutadans encara té dubtes. Són una població decisiva, perquè les eleccions i els referèndums es guanyen a còpia d'atreure els més indecisos.

Per això cal considerar-los com una prioritat, cal seduir-los i atreure'ls. Ho hem de fer respectant el fet que tenen el dret absolut de continuar essent indecisos fins el dia del vot: això significa que fins el dia del vot no ens hem d'aturar en l'intent de convèncer-los.

Convencem els indecisos

Atraguem la simpatia internacional

Catalunya és comparable a Escòcia, o a la Padània? Escòcia atreu la simpatia internacional i fins i tot els adversaris de la seva independència reconeixen que es tracta d'una nació amb drets específics. Això gràcies a la singularitat de la seva identitat però també a la seva manera de presentar-se al món, oberta i generosa. En canvi, la Padània continua semblant un invent de laboratori d'uns regionalistes egoistes i xenòfobs. Per això és important que Catalunya sigui equiparada a Escòcia i en això tots hi podem tenir un paper. Al contrari d'allò que es diu sovint a Espanya, els catalans no som gens avars ni egoistes. Tenim una cultura rica, una llengua i una història que ens fa singulars, però també tenim una visió d'un futur comú que ens fa originals i ens ha de fer atractius. Als ulls del món, aquesta particularitat té molt més valor que no les espoliacions fiscals, per reals i cruentes que siguin. Per això ens hem d'explicar mostrant el bo i millor del país i del seu projecte.

Una iniciativa de
la Fàbrica a partir
d'una idea de
Joan-Lluís Lluís

www.somlafabrica.cat